

Aan hun huwelijk gingen twee aanzoeken vooraf, maar acteur Stefan de Walle en theatermaakster Esther Scheldwacht zijn er niet minder gelukkig om. Met de voorstelling *Op een mooie Pinksterdag* gaan ze samen de diepte in. 'Ik vind het stoer dat wij dit durven.'

Na die eerste zoen was er geen ontsnappen meer aan'

TEKST MONIQUE VAN DE SANDE FOTOGRAFIE BRENDA DE VRIES
STYLING JEROEN KAMPHORST VISAGIE THEO HOPMAN

LINKS:
Jurk Escada
Tas Ted Baker
Pumps Bally
Juwelen Thomas Sabo
RECHTS:
Esther: Jasje en jurk Escada
Pumps Jimmy Choo via Shoebaloo
Sieraden Thomas Sabo
Stefan: Pak Caruso via Oger
Shirt en schoenen Canali
Das Oger

Scène 1

Begin september 1991. De Rotterdamse Schouwburg, toenmalige thuishaven van het Ro Theater.

Een jonge Indische schoonheid, net afgestudeerd aan de Amsterdamse toneelschool, maakt haar entree bij het Rotterdamse theatergezelschap. In de beroemde komedie *Tartuffe* van Molière heeft ze de rol van de mooie Mariane, die edelman Valère het hoofd op hol brengt. De rijzige acteur die Valère speelt, lijkt zelf niet direct gecharmeerd.

E: 'Jij had al een vast contract bij het Ro Theater, en ik was de jonge hond: wild, woest en superenthousiast. Ik weet nog dat ik de hele tijd tekstrepetities met je wilde doen, terwijl jij de boot juist afhiel. Zocht ik je op bij de lunch, glipte jij alweer weg. Achteraf kan ik me dat ook wel voorstellen, hoor. Zit je net aan je broodje brie, komt er zo'n fanatiek kind aanstormen... Maar toen vond ik je best arrogant.'

S: 'Zo voelde jij het, maar de waarheid was dat je de eerste repetitiedag al grote indruk op me had gemaakt. Ik zie je nog voor me: prachtig aangekleed en op heel speciale schoenen met enorme hakken...'

E: 'Die jij evengoed reuzestom vond, haha!'

S: 'Dat heb ik je pas veel later verteld. Toen vond ik het allemaal behoorlijk lastig omdat ik wist dat jij een relatie had. Misschien deed ik wel cool, maar intussen dacht ik: wat moet ik hiermee?'

Scène 2

27 september 1991. De legendarische nachtclub *Cita 2000* aan de Rotterdamse *s-Gravendijkwal*.

De rijzige acteur en de Indische actrice duiken met hun collega's

Stefan & Esther

Stefan de Walle werd op 15 september 1965 geboren in Den Haag. Na zijn afstuderen aan de Arnhemse toneelschool werkte hij twaalf jaar bij het Ro Theater. Sinds 2001 is hij verbonden aan het Nationale Toneel, waar hij onder andere *Cyrano de Bergerac* speelde en *Lopachin* in *De Kersentuin* (Arlecchino 2010). Het grote publiek kent hem als Kees uit *Flodder*, de tv-serie. Ook speelde hij in de film *De Marathon* (Gouden Kalf-nominatie 2013), is hij regelmatig te zien in *De vloer* op en volgde hij *Bram van der Vlucht* op als tv-Sinterklaas. Komend najaar is hij te zien in de RTL 4-serie *Nieuwe Buren*. Van 21 mei t/m 21 juni speelt hij de solovoorstelling *Op een mooie Pinksterdag*.

Esther Scheldwacht werd op 12 maart 1968 geboren in Den Haag. Sinds haar afstuderen aan de Amsterdamse toneelschool is ze verbonden aan het Ro Theater, eerst in vaste dienst en sinds 2002 als freelancer. Esther is naast het spelen ook gaan schrijven, regisseren en begeleiden. De afgelopen jaren was ze onder andere te zien in *Branden*, *Mighty Society 10* en haar zelfgeschreven solovoorstelling *De Sunshine Show*. Sinds anderhalf jaar is ze ook columnist bij het maandblad *Moesson*. Op een mooie Pinksterdag is haar tweede stuk.

‘De eerste repetitiedag maakte je al grote indruk op me: prachtig aangekleed en op heel speciale schoenen met enorme hakken’

—Stefan de Walle

het nachtleven in na een try-out van *Tartuffe*. Als hij al zijn moeder bij elkaar heeft geraapt en vraagt of hij haar mag kussen, schudt ze eerst resoluut haar hoofd. Maar langzaam verandert haar nee in een ja.

E: 'Ik woonde samen in Amsterdam. Een ingewikkelde relatie, die nog ingewikkelder werd doordat ik jou steeds leuker begon te vinden. Dat heeft een paar weken geduurd, weken vol overleg met vriendinnen. Tot die zoen de doorslag gaf. En mijn eerste bezoek aan jouw huis. Zo bijzonder vond ik dat. Je had een lichtgele vloer, er stonden bloemen en aan de muur hing een kunstwerk dat je moeder had gemaakt. Ik dacht: dit is een goede man. Toen was er geen ontsnappen meer aan. Een paar dagen na de première heb ik thuis opgebiecht wat ik voor je voelde en meteen mijn spullen gepakt.'

S: 'Je had een eigen kamer in Rotterdam gehuurd, maar binnen een week woonde je bij mij. Samenleven ging vanzelf. Het probleem in dit vak is ook eerder dat je elkaar te weinig ziet dan te veel.'

Scène 3

Maart 1992. Het terras van poppodium & café-restaurant *Rotown*

De actrice en de acteur koesteren zich samen in de voorjaarszon. Geen wolkje aan de lucht. Ze hebben zelfs al een trouwdatum geprikt. Maar dan bespeurt zij bij hem een aarzeling.

E: 'We waren zo verliefd en het ging zo goed. Ik geloof dat we net drie maanden samenwoonden toen jij een aanzoek deed.'

S: 'We waren uit en ik had een neutje op. Ik wist dat jij heel graag wilde trouwen, compleet met zo'n prinsessenjurk, dus ik dacht: ach ja, we doen het gewoon.'

E: 'En ik nam altijd alles serieus, haha!'

S: 'Intussen werd ik steeds zenuwachtiger. Ik twijfelde niet aan mijn liefde voor jou, maar het ging me toch te snel. Dat trouwen werd ook steeds groter. We hadden iedereen bij het Ro

Esther:
Trench Gant Woman
Armband Stylist's own
Schoenen Jimmy Choo
via Shoebaloo
Stefan:
Trui Armani Collezione
via Oger
Shirt Canali
Horloge Longines
Jeans Jacob Cohen via
Oger
Schoenen Bally

Stefan: Smoking en strik Oger
Shirt Canali
Esther: Blouse Escada (midden)
Jasje en top Tru Trussardi (onder)

Theater uitgenodigd, mensen hadden al kleren aangeschaft, er waren hotelletjes geboekt...'

E: 'Op dat terras had ik direct door wat je dwars zat. "Wil je soms liever niet trouwen?" vroeg ik. Jij knikte, en ik zei: "Nou, dan doen we het niet." Het was een beetje lastig nieuws voor onze ouders, maar ik voelde me niet gekwetst. Eerder opgelucht zelfs, dat het hoge woord eruit was. Daarna veranderde er eigenlijk niks, behalve dat we al snel een gigantisch groot huis gingen huren. Eén zoete inval was het daar.'

S: 'Veel logés, veel vrienden over de vloer, en 's nachts urenlang plaatjes draaien met kaasringen en bitterballen erbij. Mijn frituur was beroemd in die tijd.'

Scène 4

Eind november 1996. Het grote huis aan de Rotterdamse Claes de Vrieselaan.

De acteur en de actrice zijn sinds ruim een jaar de trotse ouders van een zontje: Billy. Dat is fantastisch, maar in combinatie met hun volle agenda's ook wennen. Het leven is zo druk dat de sfeer eronder begint te lijden. Dan besluit de acteur een daad te stellen.

E: 'Je kunt in het leven niet sterker verbonden zijn dan door een kind. Ik heb genoten van mijn zwangerschap, zonder enige bijgedachte aan trouwen. Dat gingen we gewoon niet meer doen.'

S: 'Het onhandige was alleen dat we na Billy's geboorte geen van beiden gas terug hadden genomen. Dus begon het behoorlijk te wringen. Op een gegeven moment krijg je zo'n situatie dat je liever op je werk bent dan thuis. Werk was ontspanning, thuis was vooral een hoop geregeld en gedoe. Heel verwarrend, want tegelijkertijd waren we samen intens gelukkig met Billy.'

E: 'Het was toch wel een kleine crisis. Als die had voortgewoerd, had het tussen ons best heel anders kunnen aflopen.'

S: 'Die ochtend stond ik onder de douche en ik besepte: het is nu of nooit. Ik moet laten zien dat ik voor je wil gaan, want anders raak ik je kwijt. Dus riep ik met mijn kop onder de shampoo: "Wil je dan toch met me trouwen?"'

E: 'Ik was net Billy aan het verschonen en merkte toen dat er toch nog een traumaatje zat van dat eerste aanzoek, dus ik zei een beetje humeurig: "Nou, dat weet ik nog niet..." En vijf minuten later: "Oké: ja, maar dan wel echt, en snel." Zo is het ook gegaan. Op 3 januari 1997 zijn we getrouwd. Ik in een witte jurk, maar niet van het type prinses. We hielden het klein, met alleen familie en mijn beste vriendin Mylou Frencken met haar man Bert Klunder en hun dochter Madelief.'

S: 'Toch was de kou uit de lucht. Al hebben we sindsdien nog genoeg drukke periodes gehad. Hele schema's maakten we dan, met allerlei kleurtjes en zo. Maar we hebben het samen gered. Door geven en nemen, en door onze au pairs.'

Scène 5

31 Augustus 2007. Een woning in Amsterdam.

De actrice en de acteur hebben inmiddels twee zoons: Billy van twaalf en Moos van bijna negen. Ze liggen nog in bed als vroeg in de ochtend de telefoon gaat. Het is hun goede vriendin Caya, schoonzus van acteur Roef Ragas, met een vreselijk bericht.

Jouw huis had een lichtgele vloer, er stonden bloemen en aan de muur hing een kunstwerk dat je moeder had gemaakt. Ik dacht: dit is een goede man'

—Esther Scheldwacht

E: De dood van Roef overdonderde ons totaal. Zoiets verwacht je niet. We hebben meteen ons werk afgezegd en zijn in de auto gestapt.'

S: "Vind je het fijn als we komen?" vroegen we eerst, en dat was zo.'

E: 'Die dag was ongelofelijk verdrietig. Maar wat daarna in de vriendschap gebeurde, is ook heel mooi geweest, dankzij de openheid van Susan (Roefs echtgenote Susan Visser, red.). Ze heeft ook nooit haar vechtlust verloren. Op een gegeven moment zei ze: "Gaan we nu alsjeblieft met elkaar op vakantie?" Dat hebben we gedaan, in een bijzondere samenstelling: Susans gezin, ons gezin, plus Mylou met haar moeder en Madelief. Mylou hoorde bij mijn oude vriendinnengroep van de toneelschool, en was een jaar eerder weduwe geworden toen Bert al even plotseling overleed aan een hersenbloeding. Het werd een heel goede vakantie, waarin veel werd gedeeld. Ook door de kinderen.'

S: 'Bizar natuurlijk dat zoiets akelig twee keer gebeurde in onze vriendenkring. Of drie keer zelfs, want tien jaar vóór Roef was mijn collega en vriend Coen van Vrijberghe de Coningh in mijn bijzijn overleden, 47 jaar oud. Ook aan een hartstilstand. Dat had jarenlang een enorme impact op me gehad. Er waren avonden dat ik op het toneel voor een volle zaal stond en dacht: stel je voor dat het mij nu overkomt. Want zo kan het gaan: één knip in je vingers en het is klaar.'

E: 'Het maakt je banger, maar je beseft ook beter wat je hebt. We tellen nu veel bewuster onze zegeningen.'

S: 'Twee jaar geleden heb ik mijn hart grondig laten checken. Helemaal in orde, gelukkig.'

E: 'Susan en Mylou weten dat ze op ons kunnen rekenen, en dat geldt ook voor hun kinderen. Madelief is zelfs bij ons gezin gaan horen. Onze leendochter noem ik haar.'

S: 'Ze kan altijd bij ons eten, slapen, zijn. Die band is heel bijzonder.'

E: 'Vroeger wilde ik dolgraag drie kinderen. Daar waren we veel te druk voor, maar het voelt nu alsof dat derde kind er via een wonderlijke omweg toch is gekomen. Ik denk vaak: jeetje Bert, kon je maar zien hoe goed het met haar gaat.'

Ik twijfelde niet aan mijn liefde voor jou, maar het ging me toch te snel. Dat trouwen werd ook steeds groter'

—Stefan de Walle

Scène 6

4 juli 2009. Een camping in het Friese Easterlittens.

12,5 Jaar na hun bescheiden huwelijksdag besluiten de acteur en de actrice, inmiddels ook actief als theatermaakster, eens flink uit te pakken. Drie dagen vieren ze feest op het Friese platteland.

S: 'Mijn broer had een paar jaar daarvoor het roer omgegooid en was campinghouder geworden in Friesland. Die camping was de ideale plek voor ons feest. Lekker klein en privé, en iedereen kon er zijn tent opzetten. Een Indisch restaurant uit Sneek verzorgde de catering. Heerlijk.'

E: 'We hebben dat weekend zo veel plezier gehad. De kinderen hielden een voetbaltoernooi tussen de schapen en er was een heel cultureel programma met voordrachten en muziek. Mijn vader, die het jaar ervoor een hartinfarct had gehad, deed nog een Indische dans met mijn tante. Ontroerend vond ik dat.'

Scène 7

Juli 2010. Het Indonesische eiland Bali.

De theatermaakster reist met haar gezin naar Indonesië, waar haar wortels liggen. Het moest er nodig van komen, vindt ze.

E: 'Toen we elkaar nog maar kort kenden, heb jij ooit gezegd dat je graag een keer met mij naar Indonesië wilde. Maar goed, je zei wel meer dingen in die tijd...'

S: 'Op vakantiegebied ben ik echt een trut. Ik wil altijd precies weten waar ik aan toe ben. Hoe laat gaat de trein, hoe ver is het lopen? Naar de andere kant van de wereld, dat vond ik gewoon eng. Dus ik dacht: dat schuiven we op de lange baan.'

E, met een knipoog: 'Moet je kijken wat voor man ik heb! Een charlatan!'

S: 'Het brak me wel steeds meer op. Dus heb ik mezelf een paar maanden na ons grote feest flink onder druk gezet en in één keer die hele reis geregeld en meteen ook betaald. In het vliegtuig vond ik het al leuk, en Bali was fantastisch. Je ziet een hoop rotzooi en ongedierte dat rondscharrelt bij allerlei offerplekjes en zo, maar de schoonheid van de natuur knalt overal doorheen.

Op een gekke manier voelde ik me er zelfs heel erg thuis.'

E: 'Onze aankomst in Denpasar was voor mij al een geluksmoment. Dit was de wereld die ik mijn kinderen zo graag wilde laten ervaren. De wereld van mijn vader en moeder, met de geur van kretèk (kruidnagelsigaret, red.) en die onwaarschijnlijke kleuren: groen dat echt groen is, en blauw dat echt blauw is...'

S: 'In het begin van onze relatie vond ik jou Indischer dan jij jezelf. Als je een rol met een Aziatisch tintje aangeboden kreeg, was je zelfs boos. Je wilde gewoon zijn, terwijl ik zei: "Wees toch trots op je afkomst, want die biedt ook mogelijkheden!"'

E: 'Daarin had je gelijk. Mijn familiegeschiedenis heeft door de jaren heen steeds meer betekenis voor me gekregen. Ik ben nu ook columniste van het Indische maandblad Moesson.'

S: 'Soms vind ik dat je een tikje doorschiet. Dan interpreteer je bijvoorbeeld karaktertrekken van de kinderen als typisch Indisch, terwijl ik die koppeling niet zie, of in elk geval niet belangrijk vind. Al begrijp ik ook wel weer hoe gevoelig het voor jou ligt. Jouw grootouders hebben toch maar hun hele hebben en houden in een paar tassen gestopt om hier met hun gezin een nieuw bestaan op te bouwen.'

E: 'Mijn grootvader is ontsnapt uit het jappenkamp. Zo'n verhaal draag je ook met je mee.'

Scène 8

Voorjaar 2014. Een mooie woning in een rustige straat in Den Haag.

De acteur en de theatermaakster zijn nog steeds gelukkig met elkaar en hun gezin, waar sinds vijf jaar ook een speelse witte poedel deel van uitmaakt. Maar nu dient zich een nieuwe uitdaging aan. Zij heeft een solovoorstelling geschreven die hij gaat spelen, onder haar regie. Ook het thema is pittig.

E: 'Door alles wat we de afgelopen jaren hebben meegemaakt, ben ik me steeds sterker gaan realiseren hoe groot en aanwezig de dood is. Een onontkoombaar gegeven, voor ons allemaal. Daar wilde ik een vorm voor vinden op het toneel. Zo is Op een mooie Pinksterdag ontstaan: een sobere voorstelling waarin een man even pauzeert tijdens het hardlopen en aan het publiek vertelt over zijn leven, inclusief zijn vreselijke verlies.'

S: 'Dat hardlopen doet hij niet zomaar. Het is een vlucht, en tegelijkertijd een troost. Bij zijn vrouw kan hij die niet vinden, omdat ze heel anders rouwt dan hij. Dat klinkt zwaar, maar ik vind zijn verhaal vooral ontroerend. En af en toe kun je er gelukkig ook om lachen.'

E: 'Daarom wilde ik dit ook met jou doen. Jij hebt die kwetsbaarheid, maar ook die lichte kant.'

S: 'Het is wel een nieuwe fase in ons huwelijk. Best spannend, vooral omdat jij heel duidelijke ideeën en beelden hebt bij deze voorstelling. Ik vind het wel fijn als ik ook voldoende ruimte krijg.'

E: 'Ik vind het net zo goed spannend en stoer dat we dit durven. Natuurlijk wordt dit een heftige periode met veel discussie, maar als we allebei geconcentreerd blijven op het verhaal, kan alles. En ik geloof heel erg in dit verhaal, juist omdat ik geloof in het leven. Mijn ervaring is dat mensen in de meest verschrikkelijke situaties krachten aan de dag leggen die niemand had kunnen vermoeden.' ■

Esther:
Blouse **Escada**
Broek **Tru Trussardi**
Pumps **Dolce & Gabbana**
via Shoebaloo
Stefan:
Smoking en strik **Oger**
Shirt **Canali**